

Vid dagens slut

Eva Thorstensson Landin

Jag tänker att det stora är i det lilla. Att förundras över storheten i det som är runtomkring oss. Bara här och nu.

Att vi inte behöver leta så infernaliskt efter meningen med livet.

Det kanske låter klyschigt, men visst är det ett underverk att det kan bli en morot av ett frö som är så litet. Visst är det förunderligt när ett barn växer i en kvinnas kropp och att de flesta som föds har fem fingrar och fem tår på varje fot och att de som inte har det också får födas. Åtminstone än så länge.

Jag blev mormor i november förra året och jag är så stolt över min dotter.

Hon var så fin med sin runda mage och en utstrålning av lugn och tillförsikt.

Jag är stolt över att hon tackade nej till ett fostervattensprov med motivernigen:

Det är mitt barn oavsett eventuella skador eller antal kromosomer. Det barn jag har bestämt mig för att föda ska jag ta hand om.

Det är vackert tänkt.

Jag är stolt.

Vad blir det om vi kan välja vilket barn vi vill föda?

Vilket samhälle bygger vi då?

Vad händer med de föräldrar som medvetet väljer att föda ett handikappat barn?

Skräckscenariot är att de kommer att mötas av oförståelse och i förlängningen får klara sig själva. Betala merkostnader själva och förnekas hjälp från samhället med motiveringen att de själva valt sin situation. Att de kunde valt att ta bort barnet redan under tidig graviditet.

Ja, det är förstås ett kallt och cyniskt samhälle jag tecknar här, men vi kanske måste vara medvetna om att inget är självklart. Att många små förändringar i fel riktning kan få ödesdigra konsekvenser.

Historien kan visa oss många exempel.

Och förresten är det kanske de som avviker från det så kallade normala, vad det nu är? Det är kanske de människorna som är utvalda.

Kanske är de glada, varma, envisa, hjärtegod, runda människorna med det man idag kallar Down syndrom eller som vi sa på sjuttioalet, mongolider, ett utvalt folk. Naturligtvis med sina individuella olikheter, men ändå med många likheter.

Mongolider, ja, jag väljer att kalla dom det. Jag tycker själv det skulle vara trevligare att vara en del av ett snedögt folkslag än att vara ett syndrom.

Jag kan tänka mig alla dom med vingar, som keruber, vaka över oss med sina goda hjärtan.

Utvalda att vara guds änglar, fast vi andra inte förstår det.

Och dom har nog egentligen inget problem med att leva ett bra liv.

Det beror på oss andra om dom lyckas.